

Můj příběh

Nečtěte prosím jen části vytržené z kontextu, všechno totiž souvisí se vším...

Můj příběh může být v něčem inspirací, ale rozhodně ne návodem. To svoje si musí každý odžít a vytvořit sám. Musí pracovat s tím, co dostal do vínku, tak, aby se cítil dobře sám se sebou. A všechno je v hlavě, jak jsem říkala už od malička. Ale jak jsem na tohle přišla?

Představme si, kdo nám v té hlavě vlastně mluví. Z jedné strany ďáblík a z druhé anděl, ale je na nás, koho poslechneme. Když je budeme poslouchat oba, naše mysl bude chtít dělat kompromisy a vypočítavě dojde k závěrům, které se budou víc hodit našemu tělu čili materii. Zatímco budeme-li naslouchat svému srdci, nepůjdeme sice vždy vyšlapanou pěšinkou, nicméně můžeme zůstat blažení ze svého poznání. Záměrně jsem nepoužila slovo *šťastní*. Štěstí je totiž pomíjivé, dosáhneme jednoho a po jeho krátkém prožití už toužíme po dalším. Právě štěstí je čas. Nic jiného než čas nám na světě totiž nepatří. Ale ani ten po smrti nebudeme potřebovat. A když si, až budu umírat, představím, kolik jsem za svůj čas své duši nasbírala zkušeností, myslím, že budu mnohem bohatší než ten, kdo si představí „své“ majetky, které si s sebou dál rozhodně neponese. Na všechno máme dnes statistiky, takže existuje i něco jako statistika toho, čeho lidé před smrtí nejvíce litují. Jsou to činy, které neudělali, a ne věci, které neměli! A lidé mající takzvaně smrt na jazyku to cítí.

Kdybych svůj příběh vyprávěla skutečně celý, byl by z něj seriál na pokračování, navíc pouze z mého úhlu pohledu. S každým z nás se pojí jedinečné narození, jedinečný úkol na tomto světě a jedinečná smrt. Jinak jsme ale jako celek součástí naší planety a součástí vesmíru. Smrt je naší součástí od narození, ale většina lidí se jí děsí. Přitom je milosrdná, díky ní se naše duše vracívá domů. Domů ze školy života v těle. Nebo z posilovny života, jak píše Petr Casanova v knize *Cítit rozumem, myslet srdcem*. Pokusím se vylíčit, co všechno jsem si musela odžít, než jsem si uvědomila, že všechno je, jak být má, a že všechno dělám, jak nejlépe dovedu, a svěřím se se zkušenostmi, které jsem musela získat vícekrát, abych pochopila...

Moje názory a náhledy na psychosomatiku v různých oblastech

Je těžké nechat odejít to, co nás kdysi dělalo tak šťastnými. Je i komické uvědomit si, kolik vydáme námahy, abychom to udrželi, ale vůbec nejvíc jí pak spotřebujeme, abychom to nakonec nechali být. Proto je někdy život tak těžký. Pokud ale nechceme být s někým, kdo nás ovládá svými náladami a očekáváním, a nepřejeme si žít v prostředí, kde musíme dělat to, co se líbí ostatním, a ne nám, nemůžeme čekat na dokonalou dobu. Ta nikdy nepřijde, vždycky tu bude výmluva, proč ne a proč *až pak*.

Když už potřebujeme ke všemu nějaké důkazy, vědci už prokázali, že naše srdce zpracovává 95 % všech informací, které *až pak* posílá do mozku. Ta spolupráce je důležitá, nejen pro naši jednotu, ale i pro celek. Přestaňme tedy stále dokola třídit myšlenky a zamysleme se srdcem. Vždyť chybovat je lidské, odpouštět božské... ale slovo *odpouštět* je odvozené předponou *od-* od slova *pouštět*, *pustme* tedy všechno, co nám k ničemu neslouží. Neznamená to někomu prominout, ale přestat na tyto věci myslet.

Stále něco posuzujeme, soudíme, hodnotíme. Vyčítáme druhým kdesi. Copak vám kočka na druhý den vyčítá, že jste jí včera šlápli na ocas? Copak vám plevel na zahrádce, který vytrhnete, jako pomstu přivodí zkázu?

Ve spoustě knih, v on-line kurzech, seminářích a podobně se vám lidé snaží pomoci najít cestu k vašemu zdroji, bohu či vesmíru (každý nechť si dosadí, co je mu libo) a díky tomu se buď uzdravit z různých nemocí, nebo si uzdravit duši. Někde vám radí se vypořádat s minulostí, třeba tím, že se s ní znovu setkáte, znovu ji pomyslně prožijete nebo si ji připomenete. S těmito principy pracují metody, jako je hypnóza nebo regresní terapie. Přímé přepisování vašich podvědomých programů pak umí kineziologie nebo metoda Psych-K. Ale i při těchto postupech je nutná vaše spolupráce, první krok uděláte vy. Ve filmu *Cesta z města* a jeho pokračováních hlavní hrdinka pracuje s „houbičkami“, podobně Jitka Juliet Navrátilová ve

své knize *Myslet srdcem* někde v Amazonii pije ayahuascu a prochází všelijakými ceremoniemi. Ale jak už jsem napsala, každý máme svoji cestu, a co se jednomu zdá šilené, druhému může pomoci. Proto někdo nedá dopustit na drahé kameny a jejich působení, někdo na pobyty v pyramidách, někdo bezmezně sází na bylinky, někdo se věnuje astrologii, numerologii či genovým klíčům, někdo hledá šamany, někdo psychology a psychiatry a někdo jen medituje. Všechno je dobře, když už víme, že chceme něco víc než tu jen přežít tento jeden pozemský život, nic se zde nenaučit a pěstovat si falešné emoce. To, co zatím život naučil mě, sdílím teď touto knihou a každý, kdo ji čte, nechť si z ní vezme to, co potřebuje, a to, co nepotřebuje, nechť zatím nehodnotí.

Připomenu film *Jíst, meditovat, milovat*, kde Julia Roberts hledá sama sebe. I já jsem jeho různá poselství pochopila až při třetím sledování. Každý z nás ke svému životu potřebuje bezpodmínečnou lásku, ale každý si pod tímto pojmem představuje něco jiného. Chceme být milováni a za tímto si jdeme celý život, o to víc, pokud nám bezpodmínečná láska z nějakého důvodu chybí už od dětství. To, co jsme v očích našich rodičů dělali špatně, si zapisujeme do podvědomí, a pokud jsou zapsané programy destruktivní, je potřeba se s nimi jednou provždy vyrovnat. A protože cesta je cíl, i já ve své mysli objevuji stále znovu další a další destruktivní programy, které mají zárodek v mém podvědomí.

Mám kolem sebe spousty lidí, kteří na sobě nechtějí pracovat a neuznají nic jiného, než v co věří oni sami, a často věří jen v realitu života. Nevidí zázraky, které jsou *za zrak*y. Zavírají si tím svoji vlastní cestu k třídění informací podle toho, jak s člověkem v danou chvíli rezonují. Nezbyvá mi nic jiného, než je nechat žít tak, jak žijí, a vyhybat se konfrontacím. Nevysvětlovat. Nechat je v jejich bublině. Ale přispěchám jim na pomoc, až ji budou opravdu potřebovat a hlavně až si o ni řeknou.

Starého psa novým kouskům nenaučíš? Život je jeden velký učitel, a co se tu naučíme, nám nikdo nevezme, ani smrt. Přestože někdo hledá na všem to špatné, já se snažím hledat v každé situaci to dobré, i když někdy až s odstupem. Myslí, že odpověď na otázku, který z přístupů je pro život prospěšnější, je úplně jasná. :) V posledních dnech jsem si dokonce uvědomila, že jsem vlastně vděčná za svou spartánskou výchovu, protože dnes si díky této zkušenosti nesednu hned tak z něčeho na zadek. Nicméně do hlavy nikomu nevidím, číst myšlenky moc dobře neumím, tak je možné, že je všechno ještě trochu jinak a všechny své destruktivní programy jsme nemuseli získat jen od rodičů a lidí, kteří jsou nám blízcí, a pouze v době našeho současného pozemského vývoje. Mohly nás taktéž zasáhnout zkušenosti z minulých životů. Vždyť duše se sem vrací právě proto, aby nabrala nové zkušenosti a možná i napravila následky těch předchozích. I já sama procházím

stále nějakými vnitřními změnami, protože dříve jsem často viděla jen to špatné, a jak jsem zmínila, dnes je to jinak. Samozřejmě mám stále určitou hrdost, která mě drží, abych se zbytečně neponižovala. Zaměřuji se na to dobré, a co se mi na kom nelíbí, přenechám dotyčným, protože je to jejich. Co děláme druhým a pro druhé, děláme totiž také zároveň pro sebe. Celý život jsem se snažila někomu zavděčit, touha po uznání ve mně stále je, nahraný program se těžko přepisuje. Chtěla bych ale dělat jen to, z čeho mám radost a dobré pocity.

I proto, když mě letos v létě kousl nějaký hmyz a já onemocněla boreliózou, už jsem věděla, proč mě to mělo zastavit a co mám změnit. Když pak přišlo ještě jedno znamení, okamžitě jsem intuitivně zrušila celou svoji praxi. Všechny ty ženy, které mi léta zrcadlily, jak se mám či nemám chovat, jsem měla ráda. Ale kvůli tomu, že jsem jim kromě gelových nehtů dělala i něco jako psychologickou či bylinkovou poradnu a prakticky všechno, co jsem draze načerpala ze všech možných kurzů a seminářů, jsem jim zdarma předávala, jsem totálně vyhořela. Denně spousta různých energií a entit mě vyčerpala. A tu se ukázalo, jak jsem pro ty ženy byla, či nebyla důležitá. Zatímco některé nadávaly, jiné se se mnou i dojemně loučily. Žádná ale asi nechápala, jak můžu zrušit něco, co mě živí, když nemám nic jiného. Ale já věřím životu, že po krátkém odpočinku přijde další „wow“. Netrápím se, vím, že mi k žití stačí opravdu málo.

Kromě různých způsobů seberozvoje jsem vyzkoušela i čtení z palmových listů. Samozřejmě, že mě podle nich ovlivnily minulé životy, v některých jsem jako muž byla takzvaný playboy, proto tolik vztahů, v některých jsem moc řešila majetky, proto ta poslední „tafka“. Ale potom mi řekly stop, nemáš vědět všechno a nemusíš ani vidět do budoucnosti. O jistých lidech nemám v tomto životě zjistit nic víc, často stačí nést břímě onoho jednoho současného života. Ne každý pochopí zákony karmy a také to není nutné. Dobré dny mi dávají radost a špatné dny zkušenost.

Ve vesmíru ani v přírodě žádný konec neexistuje. Fyzický život končí, když rezignuje duše. Ale smrti se nemusíme bát, bát se můžeme jen života, který nezačneme pořádně žít. Doufám, že se svým pohledem na svět ji jednou prostě přivítám.

Smrt je i ticho. I ono nám nabízí ozdravný proces. Proč neumějí být lidé v tichu? Bojí se smrti?

LÁSKA JE SILNĚJŠÍ NEŽ SMRT. JSEM VDĚČNÁ ZA ŽIVOT, DOKUD SMRT NEPŘIJDE.

7. Závist

Závist je nejhorší lidská vlastnost. Závidíme si kdekdo na povrchu, ale nevidíme, co má kdo za dveřmi. Stojí za to zamyslet se, co všechno jsme kdy záviděli a pak jsme se oné věci sami dočkali, ale štěstí se ukázalo jen na malou chvíli, abychom mohli závidět zase něco jiného. I v tomto případě ze svého neštěstí obviňujeme druhé, *oni* za to můžou. Je smutné, že si nevážíme sami sebe. Závist je totiž sebe-destruktivní.

Závidíme druhým jiné rodiče, jiné děti a také lásku, ale většinou nevidíme, čím je podmíněná. A pokud si někdo klade v lásce podmínky, není to láska, ale obchod. Začátky vztahů bývají nejkrásnější, tak to přejme sobě i druhým.

Nejčastěji závidíme peníze. Máme jich sice stále víc, ale čím dál víc jich také chceme. Jenže peníze budou, a my nebudeme. Nebo si je vezmeme do hrobu? K čemu budou duši peníze? Já třeba naprosto chápu lidi, kteří z vděčnosti za empatii, pomoc a pochopení ve stáří odkážou svůj majetek někomu cizímu. A rodina, která se o dotyčného do té doby nestarala, se po jeho smrti může zbláznit. Tak ať, zvolil si tuto zkušenost. O zkušenosti a zážitky naopak nepřijdeme. Život je jako překážková dráha, neboť ani na ní nejsou překážky nedopatřením, nýbrž podstatou!

Už Sokrates řekl: rozvíjejte duši, ne majetek. Země je přece všech živočichů i rostlin, jak si tedy můžeme vůbec něco přivlastňovat? Například výhra v loterii je jistě hmotná výhoda, ale duchovní trest. :)

Skutečné bohatství nespočívá v tom mít více, ale naopak v tom chtít méně. První klíč k manipulaci s bytostmi je totiž iluze soukromého vlastnictví! Ano, za peníze si vlastně koupíte všechno (?), kromě sebe... od falešných dokladů po legální podnikání mimo systém či přesunutí trvalého pobytu do Paraguaye. Můžete stavět domy z hlíny za pár korun jako v ekovesnici nebo pasivní a nízkoenergetické domy za miliony.

Bohužel žijeme v soutěživé společnosti a svět dělíme na vítěze a poražené. Úspěch ale netkví v tom, co nahromadíme, ale co s tím uděláme ve prospěch celku. Přitom stačí si uvědomit, že i v písničkách někdy najdeme vzácné myšlenky. Jistě

si každý vzpomene na písničku, kterou zpíval v pohádce Karel Černoch: „Pouze urozenost lidského srdce je to největší jmění, co znám.“

I v bibli je několik varování před závistí a Ježíšova slova: Nelze sloužit Bohu i mamonu.

Od té doby, co se mi srdce z dělohy překulilo do toho opravdového, se snažím myslet srdcem a nezávidět nikomu nic. Co jsem nejvíc kdy záviděla, byly vždycky rodinné vztahy. Ale jak už jsem napsala, nic nemusí být doopravdy tak, jak se nám může zdát. Snažím se emoci závidění už jen pozorovat. A do rukou mi padla knížka na dotyčné téma *Cítit rozumem, myslet srdcem* od Petra Casanovy. Účelem této knihy je pochopit rozdíl mezi osudem a karmou.

JSEM VDĚČNÁ ZA TO, ŽE JSEM MOHLA POZOROVAT SVOU ZÁVIST, KTERÁ SE POSLÉZE UKÁZALA JAKO NESMYSLNÁ.

8. Štěstí

„Štěstí! Co je štěstí? Muška jenom zlatá...“ Přejeme si to a ono, a když to máme, potřebujeme ke štěstí zase něco jiného. To pravé štěstí máme ale každý sám v sobě. Pokud není člověk šťastný sám se sebou, nebude pravděpodobně spokojený ani s nikým jiným a naopak ostatní lidé s ním.

Štěstí není pouhá nepřítomnost zoufalství. Je to pozitivní stav, v němž má náš život smysl. Štěstí neznamená krásný snímek na facebooku, topíme se tam ve fotkách a slovech, kterými lžeme sami sobě. Štěstí není ani tučná suma na kontě. Štěstí znamená spokojenost a mír v nás. Je to pocit blaženosti, který není vykoupěný smutkem druhých.

Všechno, na co člověk přišel, vzniklo nejdříve v naší mysli, až potom to vyrobil, koupil nebo jinak pořídil. Tak nepřemýšlejme nad „blbostmi“ a tvořme si krásnou budoucnost, hned teď, v tomto přítomném okamžiku. Odkládat na *až pak*? Nikdy nebude vhodná doba a zároveň je vhodná vždy. Že něco nejde? Vezměme si příklad z dětí, které se učí chodit tak dlouho, dokud to nezvládnou. Přestaňme se na něco a někoho vymlouvat. Kdo chce, ten může. A převezměme zodpovědnost za to, co jsme vytvořili, protože když se nám výsledek nebude líbit, vždycky ho můžeme zase změnit. Nic není náhoda, všechno souvisí se vším... tak pozorujme znamení a symboly, které nám často napovídají tu správnou cestu pro nás. Proč se říká, že hloupí mají štěstí? Asi proto, že nepřemýšlejí nad tím, že by se jim mohlo něco zlého přihodit... Je na tom velký kus pravdy.

Nepodmiňujme své štěstí a úspěšné dny tím, co neovlivníme, například počasím. Je jen na nás, jak se budeme cítit, ať už prší, nebo svítí sluníčko, vždyť obojí je potřeba.

Bohužel je vždycky snazší dělat to, na co jsme zvyklí, i když se ono konání zjevně obrací proti nám. Podle Darwinovy teorie se však postupně měníme, vyvíjíme a přizpůsobujeme se změnám. Zároveň také platí, že evolučně jsme založeni na spolupráci, ne na soutěživosti.

Štěstí a neštěstí jsou jako *jin* a *jang*, jako plnost a prázdnota, stravování a vyprazdňování, nádech a výdech, minulost a budoucnost, vzpomínky a očekávání. Jedno bez druhého neexistuje. Ale nic není ani jen černé nebo bílé, všechno má spoustu barev, otevírá spoustu možností, má pro nás spoustu výzev.

Štěstí je stav mysli a vychází z nás. Štěstí je v tom, jak dokážeme vidět krásy života. Štěstí je čas. Na světě nám totiž nic jiného nepatří, jen čas. Proto si udělejme čas na své blízké, peníze ani majetek nás totiž neobejmou!

Štěstí nesouvisí s majetkem, je to určitý stav srdce. Vzhledem k tomu, že znám spoustu šťastných postižených lidí a naopak nešťastných lidí, kteří mají zdánlivě vše, vím, že štěstí znamená pro každého něco jiného.

Někdo si možná i myslí, že když ublíží druhému, může pak být šťastný sám. Naopak tím ale přebírá část jeho karmických důsledků a dělá mu tak vlastně službu. Ale chytrý člověk se nemstí, zůstane šťastný a nechá špinavou práci na karmě.

Prohra, která vyvolá pokoru, je lepší než výhra, která vyvolá aroganci.

Štěstí je láska, teprve s láskou jsme ochotni opustit dav a být jen s druhým nebo i sami se sebou. Štěstí je jít svou cestou, bez potřeby se někomu zavděčit.

Štěstí je být vděčný za to, co bylo, užívat si, co je, a těšit se na to, co bude.

Nehledejme věčné štěstí, protože k životu patří změna, a co je stálé, to zevšední. Proto uzdravení předchází nemoc, vzpřímení pád, úsměvu slzy, síle slabost...

Když můžeme žít tak, jak chceme, je to svoboda. Když máme rádi to, jak žijeme, říká se tomu štěstí. Nikdo nám nedovolí, abychom byli sami sebou, musíme si to dovolit my sami.

JSEM VDĚČNÁ ZA VŠECHNO ŠTĚSTÍ, KTERÉ MĚ POTKALO, I ZA LEKCE, KTERÉ JSEM ZVLÁDLA, ABYCH ŠŤASTNÁ BÝT MOHLA.

9. Čas

Čas je relativní, je tady a právě teď. Je tím jediným, co nám plyne všem stejně. Všechno se děje zároveň, není minulost ani budoucnost, je prostě *teď*.

Všichni si stále stěžují, že nemají čas, ale dělají přece, co dělat chtějí. Když osm hodin spím a osm hodin pracuji, logicky mi zbývá osm hodin na „něco“. Už Tomáš Baťa tohle pravidlo zastával, knížka *Inspirace Baťa* stojí za přečtení. Opravdu nemíním třetinu dne trávit u počítače či televize, přestože pro někoho můžou být tyto činnosti jako „výmaz mozku“ v pořádku. Lidé si většinou čas od-

někud ukrájí a každý se snaží ho urvat co nejvíc pro sebe, ale máme ho opravdu všichni stejně.

Dokud máme malé děti, máme zodpovědnost i za ně, ale uvědomme si, že to pomine. Užijme si tento čas, ať uděláme cokoliv, stejně nám to děti jednou s největší pravděpodobností „omlátí o hlavu“ a řeknou, že jsme nemožní. :) Nic není věčné. Kdyby se ovšem každý podle svého nejlepšího svědomí svým dětem zhruba do jejich šesti nebo sedmi let věnoval, byl by to nejlépe zúročený čas. Nejvíce času ale věnujeme myšlenkám, tak přemýšlejme aspoň jakým. A pozor: myšlení odkládá činy!

Jedny z nejčastějších otázek v životě jsou: *proč?* a *proč ne?* Ale i když už Sokrates řekl, že život nepodrobený zkoumání nestojí za to žít, v lidech neprozkoumané věci stále budí spíš strach a rozpaky než zvědavost, které bychom měli svůj čas věnovat. Místo abychom naplňovali své sny, bojíme se zkoušet neznámé a omezujeme se, přičemž trávíme čas hledáním viníka naší jakkoli „nemožné“ situace.

V naší konzumní společnosti se cení jen okamžité uspokojení čehokoliv. Cílem reklam je proto vzbudit v nás nespokojenost s tím, co už máme a jak vypadáme či jak se cítíme. Snadná náprava se nabízí okamžitě: utratit peníze. Proč ne, když například každé kýchnutí a píchnutí lehce vyléčí nějaká pilulka a každou vrásku vymaže drahý krém? Možná se zdá, že teď je řeč o něčem jiném než o čase, ale není tomu tak. Naopak, věnujeme totiž čas sledování všemožných „blábolů“, místo bychom se zamysleli sami nad sebou. Lidé si na základě reklam nakoupí spousty doplňků stravy nebo bylinných přípravků a za pár dní je zapomenou užívat. Vždyť přece nefungovaly... Jak ale může něco, co nás trápí i několik měsíců, odeznít za tak krátkou dobu? Zázraky jsou totiž až *za zrak*y, nevidíme je, ale obklopují nás. Nemáme čas si na jaře pár dní po sobě udělat kopřivový výluh nebo sníst denně celou pampelišku? Platíme za to, aby nám někdo poradil, ale už si nenajdeme čas se radou opravdu řídit.

Když neznáme řešení nějakého problému, můžeme ho vždy odevzdat do schopných rukou času. Pamatujme, že chceme-li něco hned a jít po rovné cestě, chceme jít do pekla.

Proč trávíme tolik času na sociálních sítích? Nač potřebujeme vědět o každém s prominutím „prdu“ někoho jiného? Ten byl tam a ta dělala tohle? Za to si zaslouží lajk. :) Kdybychom moderní technologie využívali jen k opravdovým potřebám, zbyl by nám čas dívat se do sebe sama. A to je někdy nepohodlné, že? Aplikace máme na kdeco, ale nedokážeme být jen tak sami se sebou. Čas, který máme strávit „v práci“, ale umíme velmi dobře využívat k jiným činnostem. Kdysi se z práce utíkalo jen „na maso“, k lékaři nebo k holiči, případně kdo pracoval v dopravě, přepravil si i svoje věci. Dnes lidé „v práci“ sledují filmy či všelijaké on-line kurzy

netýkající se zaměstnání nebo jsou jen prostě „mimo“. A někdo se sklony k perfekcionismu, jako jsem já, se přitom snaží vylepšit své pracovní podmínky.

Jen čas ví, jak důležitá je v životě láska.

V každém zastavení se je dar, prostor, šance vrátit se k tomu, co jsme do té doby nebyli ochotni vidět, žít bez výmluv, lži a bez podmínek. Někdy pomalu nemáme ani čas se nadechnout. Z přebytků všeho, co si na sebe nakládáme, nás může rozbolet duše a to znamená, že nám dává vědět, že je čas zpomalit či úplně šlápnout na brzdu. Pěkně o tom mluví i Jakub Vágner v jednom ze svých povídaní na youtube. A právě to jsem udělala i já. Zrušila jsem svou oficínu ze dne na den, bez toho, abych měla připravenou jinou práci. Zjistila jsem totiž, že svůj čas až moc rozdávám druhým. Ano, živilo mě to, ale nevyžívalo. Spousta konfliktů a plnění časových oken tak, aby to vyhovovalo zákazníkům, je jen přetahování se o energii. Řešíme je a pak nemáme čas se zastavit.

Když jsem byla malá, často jsem chodila za mámou, nudila jsem se a ptala se: „Co mám dělat?“ Jak je možné, že jsem tehdy měla času tolik? V dnešní době jsem si dovolila odjet od všeho a udělat si čas na pobyt ve světle, abych mohla dopsat tuhle knížku, aby tady po mně třeba něco zbylo...

Ztracený čas sice nikdy nedohoníme, ale nikdy také není pozdě někomu poděkovat, jinému odpustit či si vzpomenout, co nás v dětství činilo šťastnými.

JSEM VDĚČNÁ ČASU, ŽE VŽDY ZAHOJÍ RÁNY A ŽE MŮŽU DÁL ŽÍT.

10. *Myšlenky*

Těch je v téhle mé knize „hafol“. :)

Někde jsem slyšela: „Na co dnes myslíš, to zítra žiješ.“ Proto se fenoménem dnešní doby stává i takzvaná práce s myšlenkami. Toto téma se vlastně prolíná všemi mnou přečtenými knížkami, jen je to pokaždé trochu jinak řečeno. Vyčerpávajícím a krásným způsobem se vyjádřil Roland Santé: „Vesmír pokládá tvé myšlenky, ano, dokonce i tvůj celkový vnitřní postoj za ‚zakázku‘. Čím více miluješ život, tím více ti denně posílá důvodů, abys jej miloval. Čím více si stěžuješ, tím více důvodů ti život dává, aby sis mohl stěžovat.“

Myšlenky se dají pozorovat jako film, a když si odmyslíte obrázky, zbude jen bílé plátno. Tak co byste na něj tady a teď chtěli promítat?

Pozemské dary nejsou boží, naše tělo je boží dar, věnujme mu proto pozornost, stojí za ni! A mějme na paměti, že neexistují špatná rozhodnutí, ale jen taková, která jsme neučinili. Pokud přijmeme zodpovědnost za své myšlení a činy, stáváme se svobodnými. Programy máme možná z dětství nahrané, stejně jako jsou nahrané